

**УХВАЛА
ДРУГОЇ КОЛЕГІЇ СУДДІВ
ПЕРШОГО СЕНАТУ
КОНСТИТУЦІЙНОГО СУДУ УКРАЇНИ**

про відмову у відкритті конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Дрозденка Максима Вікторовича щодо відповідності Конституції України (конституційності) пункту 2 частини третьої статті 459, частини другої статті 464 Кримінального процесуального кодексу України

Київ
16 вересня 2026 року
№ 224-2(І)/2026

Справа № 3-169/2026(366/26)

Друга колегія суддів Першого сенату Конституційного Суду України у складі:

Гришук Оксани Вікторівни – головуючого, доповідача,
Барабаша Юрія Григоровича,
Совгирі Ольги Володимирівни,

розглянула на засіданні питання про відкриття конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Дрозденка Максима Вікторовича щодо відповідності Конституції України (конституційності) пункту 2 частини третьої статті 459, частини другої статті 464 Кримінального процесуального кодексу України.

Заслухавши суддю-доповідача Гришук О.В. та дослідивши матеріали справи, Друга колегія суддів Першого сенату Конституційного Суду України

у с т а н о в и л а :

1. Дрозденко М.В. звернувся до Конституційного Суду України з клопотанням перевірити на відповідність статтям 3, 8, 55, 64, 129, 129¹ Конституції України (конституційність) пункт 2 частини третьої статті 459,

частину другу статті 464 Кримінального процесуального кодексу України (далі – Кодекс).

Згідно з пунктом 2 частини третьої статті 459 Кодексу виключними обставинами визнаються, зокрема, „встановлення міжнародною судовою установою, юрисдикція якої визнана Україною, порушення Україною міжнародних зобов’язань при вирішенні даної справи судом“.

Відповідно до частини другої статті 464 Кодексу „не пізніше наступного дня після надходження заяви до суду суддя перевіряє її відповідність вимогам статті 462 цього Кодексу і вирішує питання про відкриття кримінального провадження за нововиявленими або виключними обставинами“.

2. Зі змісту конституційної скарги та долучених до неї матеріалів убачається таке.

Рішенням Європейського суду з прав людини у справі *Alengoz and others v. Ukraine / Аленгоз та інші проти України* (заява № 14500/25 та 5 інших заяв, серед яких і заява Дрозденка М.В.) встановлено порушення пункту 1 статті 6, статті 13 Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод 1950 року у зв’язку з надмірною тривалістю кримінального провадження та відсутністю ефективного засобу юридичного захисту.

Після ухвалення зазначеного рішення Європейського суду з прав людини автор клопотання звернувся до Великої Палати Верховного Суду із заявами про перегляд за виключними обставинами низки судових рішень у кримінальному провадженні у його справі.

Велика Палата Верховного Суду 1 липня 2026 року постановила шість ухвал, якими відмовила у відкритті провадження за відповідними заявами Дрозденка М.В., мотивуючи тим, що у справі *Alengoz and others v. Ukraine / Аленгоз та інші проти України* (заява № 14500/25 та 5 інших заяв, серед яких і заява Дрозденка М.В.) Європейський суд з прав людини не оцінював судові рішення стосовно Дрозденка М.В. за результатами кримінального провадження на національному рівні й не робив висновку про порушення права на

справедливий судовий розгляд під час розгляду та вирішення по суті кримінальної справи № 1-1048/11. Позиція Європейського суду з прав людини стосувалася питання „розумного строку“ та пов’язаного з цим ефективного засобу юридичного захисту.

Автор клопотання вважає, що відмова у відкритті провадження за його заявами свідчить про застосування оспорюваних положень Кодексу у нормативному змісті, який не забезпечує ефективного механізму виконання рішення Європейського суду з прав людини та відновлення його порушених прав.

На думку Дрозденка М.В., застосування оспорюваних положень Кодексу призвело до порушення його права на судовий захист, гарантованого статтею 55 Конституції України, суперечить принципу верховенства права, закріпленому статтею 8 Конституції України, а також не відповідає статтям 129, 129¹ Конституції України щодо основних засад судочинства та обов’язковості виконання судового рішення.

Дрозденко М.В., обґрунтовуючи свої твердження, посилається на положення Конституції України, Кодексу, Конвенцію про захист прав людини і основоположних свобод 1950 року, рішення Європейського суду з прав людини, а також на судові рішення у його справах.

3. Вирішуючи питання про відкриття конституційного провадження у справі, Друга колегія суддів Першого сенату Конституційного Суду України виходить із такого.

Згідно із Законом України „Про Конституційний Суд України“ конституційною скаргою є подане до Конституційного Суду України письмове клопотання щодо перевірки на відповідність Конституції України (конституційність) закону України (його окремих положень), що застосований в остаточному судовому рішенні у справі суб’єкта права на конституційну скаргу (частина перша статті 55); конституційна скарга має містити обґрунтування тверджень щодо неконституційності закону України (його окремих положень) із

зазначенням того, яке з гарантованих Конституцією України прав людини, на думку суб'єкта права на конституційну скаргу, зазнало порушення внаслідок застосування закону (пункт 6 частини другої статті 55); конституційна скарга є прийнятною за умов її відповідності вимогам, визначеним статтями 55, 56 цього закону, та якщо вичерпано всі національні засоби юридичного захисту (за наявності ухваленого в порядку апеляційного перегляду судового рішення, яке набрало законної сили, а в разі передбаченої законом можливості касаційного оскарження – судового рішення, винесеного в порядку касаційного перегляду); із дня набрання законної сили остаточним судовим рішенням, у якому застосовано закон України (його окремі положення), сплинуло не більше трьох місяців (частина перша статті 77).

Зі змісту конституційної скарги вбачається, що свою аргументацію щодо невідповідності Конституції України пункту 2 частини третьої статті 459, частини другої статті 464 Кодексу Дрозденко М.В. фактично звів до висловлення незгоди із застосуванням оспорюваних положень Кодексу Великою Палатою Верховного Суду під час вирішення питання про відкриття провадження за його заявами про перегляд судових рішень за виключними обставинами, що не можна вважати обґрунтуванням тверджень про неконституційність оспорюваних положень Кодексу.

Отже, автор клопотання не дотримав вимог пункту 6 частини другої статті 55 Закону України „Про Конституційний Суд України“, що є підставою для відмови у відкритті конституційного провадження у справі згідно з пунктом 4 статті 62 Закону України „Про Конституційний Суд України“ – неприйнятність конституційної скарги.

Ураховуючи викладене та керуючись статтями 147, 151¹, 153 Конституції України, на підставі статей 7, 32, 37, 50, 55, 56, 58, 62, 77, 86 Закону України „Про Конституційний Суд України“, відповідно до § 45, § 56 Регламенту Конституційного Суду України Друга колегія суддів Першого сенату Конституційного Суду України

п о с т а н о в и л а:

1. Відмовити у відкритті конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Дрозденка Максима Вікторовича щодо відповідності Конституції України (конституційності) пункту 2 частини третьої статті 459, частини другої статті 464 Кримінального процесуального кодексу України на підставі пункту 4 статті 62 Закону України „Про Конституційний Суд України“ – неприйнятність конституційної скарги.

2. Ухвала є остаточною.

**ДРУГА КОЛЕГІЯ СУДДІВ
ПЕРШОГО СЕНАТУ
КОНСТИТУЦІЙНОГО СУДУ УКРАЇНИ**